

ØKONOMI- OG
ERHVERVSMINISTEREN

3. maj 2007

Besvarelse af spørgsmål 18 ad L 199 stillet af Erhvervsudvalget den 19. april 2007.

ØKONOMI- OG
ERHVERVSMINISTERIET
Slotsholmsgade 10-12
1216 København K

Tlf. 33 92 33 50
Fax 33 12 37 78
CVR-nr 10 09 24 85
oem@oem.dk
www.oem.dk

Spørgsmål 18:

Ministeren bedes kommentere henvendelsen af 19. april 2007 fra Realkreditrådet, jf. L 199 – bilag 6.

Svar:

Realkreditrådet kommenterer i sin henvendelse til udvalget på ny lovforslaget om særligt dækkede obligationer. Der er i stor udstrækning tale om en gentagelse af rådets høringssvar, hvorfor jeg i min besvarelse til dels henviser til høringsnotatet af 29. marts 2007.

Pengeinstitutternes adgang til at udstede SDO

Rådet finder for det første ikke, at behovet for at udvide kredsen af udstedere er dokumenteret. Som det fremgår af høringsnotatet, er baggrunden for at udvide kredsen af udstedere blandt andet ønsket om at beholde finansiel aktivitet i Danmark - da de store pengeinstitutter kan udstede fra udlandet - og at tilgodese de mindre pengeinstitutter, der ikke har virksomhed i udlandet. Der henvises i øvrigt til høringsnotatet side 3.

Gennemsigtighed og balanceprincip

Rådet er fortsat bekymret for lovforslagets konsekvens for den gennemsigtighed, som der i dag er på markedet for ejendomsfinansiering. Som det fremgår af høringsnotatet på side 6, er det ikke lovgivningen, som har opstillet den praksis, hvorefter låntager kender kursen på de udstedte obligationer, og hvor renten ligger fast i hele obligationernes løbetid eller justeres med aftalte intervaller, hvis låntager har et rentetilpasningslån. Derfor er der ikke noget til hinder for, at denne praksis kan fortsætte.

Rådet skriver videre, at det er afgørende, at der lovgivningsmæssigt stilles de nødvendige krav til sikring af, at låntager og investorer opnår den nødvendige gennemsigtighed.

Det er en del af aftalen mellem regeringen og Socialdemokraterne samt Det Radikale Venstre om særligt dækkede obligationer, at rådgivningskravene omkring boliglån skærpes, bl.a. i forhold til oplysninger om ind-

frielse m.v. Disse skærpede rådgivningskrav har til formål at sikre, at forbrugerne får en ordentlig rådgivning om de forskellige muligheder for boligfinansiering. Det mener jeg er til større gavn for forbrugerne, end at vi ad lovgivningens vej bestemmer, hvilke produkter forbrugerne må få at vælge imellem.

Realkreditrådet lægger vægt på en modernisering af det nuværende balanceprincip.

Aftalen mellem regeringen og Socialdemokraterne samt Det Radikale Venstre om særligt dækkede obligationer omhandler også balanceprincippet. Der skal udarbejdes et mere fleksibelt balanceprincip end det eksisterende, men med samme grad af sikkerhed. Samtidigt skal det fortsat være muligt at opfylde balanceprincippet på samme måde som i dag.

I udkastet til den reviderede bekendtgørelse om balanceprincippet er det hidtidige balanceprincip indarbejdet som en del af det nye moderniserede balanceprincip. Man kan altså fortsat anvende det eksisterende balanceprincip, hvis man ønsker det, og derfor kan de realkreditinstitutter, der ønsker at præsentere sig med det eksisterende balanceprincip over for ratingbureauerne også fortsat gøre det. Samtidig er der med det mere fleksible balanceprincip åbnet mulighed for, at kreditinstitutterne kan styre deres risici inden for rammer, som svarer til rammerne for udenlandske konkurrenter.

Det står institutterne frit for at udnytte de overordnede rammer i det moderniserede balanceprincip på den måde, som institutterne finder mest passende i forhold til deres konkrete strategi m.v. Realkreditinstitutter, der måtte ønske det, kan således vælge at udnytte de overordnede rammer på den måde, som Realkreditrådet peger på i sin henvendelse til udvalget.

Overdækning

Realkreditrådet anfører, at bemærkningerne i lovforslaget for så vidt angår overdækning i et realkreditinstitut kan forstås som en begrænsning i den nuværende adgang til at tilføre ekstra kapital (overdækning) ind i et kapitalcenter, hvilket kan være ødelæggende for at opnå den nødvendige rating af obligationerne.

Formuleringen af bemærkningerne skal ikke tolkes som en begrænsning af realkreditinstitutternes mulighed for overdækning i en serie med serie-reservefond, hvis det er nødvendigt for at opnå den nødvendige rating af obligationerne.

Lovforslagets bemærkninger er udtryk for, at overdækningen skal være rimelig, og hensynet til obligationernes rating kan indgå i vurderingen af, hvad ledelsen finder rimeligt. Midler, der anvendes til at øge overdækningen i en serie med seriereservefond, vil være midler, der alternativt ville kunne udbetales til aktionærerne. Det må forventes, at hvis der ind-

lægges overdækning i en serie med seriereservefond ud over, hvad udsving i kurser m.v. kan retfærdiggøre, så vil en sådan disposition i en konkursituation kunne omstødes efter konkursloven, hvis den ikke fremstod som ordinær. Det kunne eksempelvis være tilfældet, hvis der på det tidspunkt, hvor midlerne indlægges som ekstra overdækning i serien med seriereservefond, ikke er tilstrækkelige midler i resten af realkreditinstituttet til at dække instituttets øvrige kreditorer.

Særligt dækkede realkreditobligationer i forhold til særligt dækkede obligationer

Realkreditrådet finder endvidere, at realkreditinstitutternes anvendelse af særligt dækkede realkreditobligationer skal have samme konkurrencevilkår som pengeinstitutternes anvendelse af særligt dækkede obligationer, og rådet anfører i den forbindelse nogle konkrete behov for ligestilling på en række områder.

Lovforslaget giver realkreditinstitutterne mulighed for at udstede såvel særligt dækkede obligationer som særligt dækkede realkreditobligationer. Det har løbende været drøftet med Realkreditrådet under det lovforberedende arbejde, hvilke typer obligationer realkreditinstitutter skulle kunne udstede i fremtiden. Den løsning, der er valgt, tager højde for rådets ønske om, at realkreditinstitutter skal kunne udstede tre former for obligationer:

- 1) Traditionelle realkreditobligationer.
- 2) Særligt dækkede obligationer, som skulle kunne udstedes på lige fod med pengeinstitutter.
- 3) Særligt dækkede realkreditobligationer, som både opfylder kravene til traditionelle realkreditobligationer og til "almindelige" særligt dækkede obligationer. Baggrunden for den sidste kategori af obligationer er dels, at det skulle kunne lade sig gøre at kalde obligationerne for "realkreditobligationer", hvis de mister betegnelsen "særligt dækkede", og dels at obligationerne får et navn, hvoraf det fremgår, at de er udstedt af et realkreditinstitut.

Særligt dækkede obligationer og særligt dækkede realkreditobligationer er dermed to forskellige typer af særligt dækkede obligationer. Særligt dækkede realkreditobligationer er et specialprodukt, som kun realkreditinstitutterne har fået mulighed for at udstede. Pengeinstitutterne kan ikke udstede disse. Dermed har realkreditinstitutterne to typer af særligt dækkede obligationer på hylderne, mens pengeinstitutterne kun har én.

For at det i praksis er muligt, at en særligt dækket realkreditobligation skal kunne blive en realkreditobligation, hvis den mister sin status som særligt dækket, er reguleringen af de særligt dækkede realkreditobligationer nært knyttet til den traditionelle realkreditobligation.

Ejerpantebreve og skadesløsbreve kan ikke ligge til sikkerhed for en udstedelse af en traditionel realkreditobligation og dermed heller ikke for en

særligt dækket realkreditobligation. Den undtagelse, lovforslaget indeholder om, at ejerpantebreve og skadesløsbreve tinglyst før den 1. juli 2007 kan ligge til sikkerhed for særligt dækkede obligationer, gælder derfor kun for særligt dækkede obligationer, men selvfølgelig både for pengeinstitutternes og realkreditinstitutternes særligt dækkede obligationer.

Den anden forskel på de to obligationstyper er, hvilke aktiver, der kan ligge til sikkerhed for obligationerne, når de udstedes. De aktiver, der kan ligge til sikkerhed for særligt dækkede realkreditobligationer, er som udgangspunkt kun de aktiver, der også kan ligge til sikkerhed for traditionelle realkreditobligationer.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.1.2 på side 43-44 i høringsnotatet.

Realkreditinstitutter kan anvende såvel særligt dækkede realkreditobligationer som særligt dækkede obligationer ved fælles funding, og lovforslaget giver også mulighed for, at der kan godkendes en anden fælles funding-model, end den lovforslaget lægger op til, og hvor realkreditinstituttet også kan anvende særligt dækkede realkreditobligationer.

Rådets ønsker om ændringer i de tilladte sikringsdokumenter og aktivtyper, der kan ligge til grund for særligt dækkede realkreditobligationer, vil betyde, at der ikke vil være nogen reel forskel på særligt dækkede realkreditobligationer og særligt dækkede obligationer. Der vil derfor ikke være grund til at opretholde begge betegnelser. Da det dog er forståelsen, at Realkreditrådet ønsker at kunne udstede tre typer obligationer, ændres der ikke på forslaget.

For at sikre, at der gælder de samme regler for pengeinstitutternes og realkreditinstitutternes udstedelse af særligt dækkede obligationer, vil jeg dog imødekomme rådets ønske om, at §§ 11 og 23 i lov om realkreditlån og realkreditobligationer ikke skal gælde i relation til deres udstedelse af særligt dækkede obligationer.

Endelig ser Realkreditrådet frem til at få forelagt de udestående dele af reguleringen af særligt dækkede obligationer. Finanstilsynet er i gang med de bekendtgørelser, som skal udstedes i tilknytning til lovforslaget. Nogle af bekendtgørelserne er allerede sendt i høring, og andre er på vej.

Specifikke bemærkninger til lovforslaget

Herudover har Realkreditrådet nogle specifikke bemærkninger til lovforslaget. Det drejer sig for det første om ændring af § 33 a, stk. 1, og § 33 c, stk. 7, i lov om realkreditlån og realkreditobligationer m.v. Under henvisning til det ovenfor anførte om forskelle på særligt dækkede realkreditobligationer og særligt dækkede obligationer og baggrunden for disse forskelle, bliver disse ønsker ikke imødekommet.

Rådet nævner endvidere § 10. Jeg kan oplyse, at denne bestemmelse også

vil finde anvendelse for pengeinstitutter, da der kommer en tilsvarende bestemmelse i den bekendtgørelse om værdiansættelse, som er under udarbejdelse.

Realkreditrådet anfører, at der ved fastlæggelsen af hvilke tilgodehavender, der indgår i 15 pct. grænsen for fordringer på kreditinstitutter, i bemærkningerne er anført, at tabsgarantier fra pengeinstitutter skal være omfattet af grænsen.

Realkreditrådet imødeser en bekræftelse af, at tabsgarantier alene medregnes under 15 pct. grænsen i de situationer, som er beskrevet på side 31 i høringsnotatet vedrørende lovforslaget.

Som anført i høringsnotatet side 31 er en supplerende tabsgaranti ikke omfattet af 15 pct. grænsen på udstedelsestidspunktet. Det bemærkes imidlertid, at hvis der i obligationens løbetid bliver behov for den supplerende sikkerhed (eller dele heraf) medregnes den supplerende sikkerhed (eller dele heraf) i 15 pct. grænsen.

I bemærkningerne til 15 pct.-grænsen for fordringer på kreditinstitutter tales om, at disse fordringer må udgøre 15 pct. af den "nominelle værdi" af de udstedte særligt dækkede obligationer henholdsvis 15 pct. af "sikkerhedsgrundlaget" for udstedte særligt dækkede obligationer. Realkreditrådet oplyser, at rådet går ud fra, at der ikke er indholdsmæssige forskelle i formuleringerne.

Det kan bekræftes, at der ikke er tiltænkt indholdsmæssige forskelle i formuleringerne. Tilgodehavender hos kreditinstitutter må maksimalt udgøre 15 pct. af den nominelle værdi af de udstedte særligt dækkede obligationer.

Realkreditrådet skriver videre, at der er en disharmoni mellem lovtekst og bemærkninger for så vidt angår ubrugte midler fra seniorgældsoptagelse.

Det er med beklagelse konstateret, at den løsning, der er fundet med hensyn til den konkursretlige behandling af seniorgældsmidler, der ikke på konkurstidspunktet indgår i et register eller en serie med seriereservefond, ikke konsekvent er blevet rettet til i bemærkningerne til henholdsvis § 152 b, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed og § 33 e, stk. 3, i lov om realkreditlån og realkreditobligationer m.v. Den korrekte konkursretlige behandling er den, der fremgår af lovteksten. Den sidste sætning i 2. afsnit i bemærkningerne til henholdsvis § 152 b, stk. 3, og § 33 e, stk. 3, er således ikke korrekt.

Realkreditrådet mener, at det fortsat skal være muligt for låntagerne at kunne opnå lån via internettet samt indgå mundtlige fastkursaftaler. Rådet ønsker derfor, at rådgivningsforpligtelsen, herunder anvendelse af tjekskema, skal fortolkes i overensstemmelse hermed.

Det er vurderingen, at de nye, skærpede rådgivningsforpligtelser ikke vil indskrænke muligheden for at anvende internettet i forhold til, hvad der gælder i dag. De nuværende regler om god skik indeholder således også rådgivningsforpligtelser, som kræver en vis personlig kontakt mellem kunden og realkreditinstituttet.

Når det gælder tjekskemaet vil dette i fjernsalgstilfælde kunne sendes til kunden med anmodning om, at kunden returnerer en underskrevet kopi sammen med den underskrevne låneaftale. Alternativt vil man kunne benytte digital signatur.

Rådet finder endvidere, at der er behov for nogle præciseringer i lov om finansiel virksomhed og lov om realkreditlån og realkreditobligationer m.v. Der er således visse steder (§ 120 b i lov om finansiel virksomhed, § 27, stk. 3, § 27 b og § 33 e, stk. 2 og 3, i lov om realkreditlån og realkreditobligationer m.v.) behov for at tilføje "*eller grupper af serier med seriereservefond*". Jeg vil fremsætte ændringsforslag i overensstemmelse med rådets ønske. I øvrigt kan det bekræftes at § 120 b må fortolkes tilsvarende.

Det fremgår af bemærkningerne, at finansielle instrumenter indgås af instituttet i øvrigt. Rådet bemærker, at sådanne aftaler indgås af realkreditvirksomheden og ikke af en enkelt serie med seriereservefond. Det kan bekræftes, at lovforslaget også er baseret på, at det er virksomheder, der indgår disse aftaler.

Rådet bemærker videre, at der tales om aktiverne i seriereservefonden. Rådet præciserer, at det ikke er aktiverne i seriereservefonden, som stiger og falder i værdi men aktiverne i kapitalcentret. Det kan bekræftes, at det er aktiverne i serier med seriereservefond, som stiger eller falder dynamisk og ikke som anført aktiverne i seriereservefonden. Udtrykket kapitalcenter anvendes ingen steder i den lovgivning, som finder anvendelse på realkreditinstitutter, og derfor er udtrykket heller ikke anvendt i min besvarelse til udvalget, da der ville være tale om ny terminologi, som i givet fald ikke er sket ved en lovændring.

I bemærkningerne til § 33 c, stk. 2, tales om det tidspunkt, hvor lånet indgår i registret. Det kan bekræftes, at der rettelig skal stå i serier med seriereservefond eller grupper af serier med seriereservefond.

Realkreditrådet foreslår, at kravet om, at det skal fremgå af pantebrevet, at det kan ligge til sikkerhed for et lån finansieret ved udstedelse af særligt dækkede obligationer eller særligt dækkede realkreditobligationer først skal gælde fra den 1. januar 2008 i stedet for fra lovens ikrafttræden den 1. juli 2007. Forslaget er begrundet med, at realkreditinstitutternes lånetilbud, som også indeholder pantebreve, normalt har en acceptfrist på 6 måneder, og at der derfor i flere måneder har været udstedt tilbud på re-

alkreditlån, som rækker ind over den 1. juli 2007.

Lovforslaget om særligt dækkede obligationer har været undervejs længe, og realkreditrådet har deltaget i det lovforberedende arbejde siden februar 2006. Lovforslaget blev sendt i høring den 6. december 2006, det har således længe været oplægget, at lovforslaget skulle træde i kraft den 1. juli 2007. Realkreditbranchen har derfor haft mulighed for at tilpasse acceptfristen på sine lånetilbud eller angive i lånetilbudene, at den forventede nye lovgivning vil kunne betyde, at lånetilbud og/eller pantebrevne skal tilpasses, hvis tilbudet ikke er accepteret inden den 1. juli 2007.

Skatteministeriet har i øvrigt oplyst, at ministeriet ikke ser nogen afgiftsmæssige grunde til den af rådet foreslåede overgangsregel. Pantebrevne tinglyst efter 1. juli 2007 kan tinglysningsafgiftsfrit omlægges, så længe den nye hovedstol ikke er større end den oprindelige. Tinglysningsafgiften medfører således ingen ekstra byrder for låntagere eller kreditorer, der ønsker at ændre pantebrevne.

På baggrund af disse forhold kan jeg ikke imødekomme rådets forslag.

Ændringer af tinglysningsafgiftsloven

Jeg har forlagt de dele af Realkreditrådets henvendelse, som vedrører tinglysningsafgiftsloven for Skatteministeriet, og modtaget følgende svarbidrag, som jeg kan henholde mig til:

”Realkreditrådet ønsker, at sondringen mellem Dansk Landbrugs Realkreditfond og realkreditinstitutter udgår af §§ 5 og 5 a i tinglysningsafgiftsloven, da DLR Kredit A/S er et realkreditinstitut.

Skatteministeriet vil udarbejde ændringsforslag, hvor Dansk Landbrugs Realkreditfond udgår af lovtæksten.

Realkreditrådet foreslår, at ”eller særligt dækkede realkreditobligationer” udgår af § 5, stk. 2, 2. pkt. og § 5 a, stk. 1, da reglerne kun skal gælde for pengeinstitutter.

Skatteministeriet vil uarbejde ændringsforslag i overensstemmelse med det foreslåede.

Realkreditrådet ønsker en ”konto” med oplysninger om ”ubenyttet afgift”, når digital tinglysning træder i kræft i 2008.

Skatteministeriet har tidligere kommenteret på dette og henviser derfor til høringsnotatet.

Realkreditrådet ønsker en bekræftelse på, at pantebrevne tinglyst før den 1. juli 2007 kan henføres den foreslåede § 5 a i tinglysningsafgiftsloven, hvis der tinglyses et tillæg til pantebrevet, hvori det anføres, at pantebrev-

vet kan ligge til sikkerhed for SDO/SDRO-lån.

Skatteministeriet kan ikke bekræfte dette. Men Skatteministeriet kan oplyse, at det vil være muligt enten at beholde det eksisterende pantebrev og dermed de eksisterende tinglysningsafgiftsregler, eller tinglyse et nyt pantebrev efter 1. juli 2007 og dermed komme over på de nye tinglysningsafgiftsregler. Hvis låntagerne vælger at beholde det eksisterende pantebrev, skal de fortsat ikke betale tinglysningsafgift i forbindelse med den løbende refinansiering, da disse ændringer fortsat ikke medfører krav om tinglysning – heller ikke hvis der er tale om særligt dækkede realkreditobligationer. Men låntagerne vil præcis som det er tilfældet nu fortsat ”spise afgiften”, når de afdrager på gælden.”

Ændringer af kursgevinstloven

Jeg har forlagt de dele af Realkreditrådets henvendelse, som vedrører kursgevinstloven for skatteministeren, og modtaget følgende svarbidrag, som jeg kan henholde mig til:

”Fradrag for kurstab, der relaterer sig til udlånsvirksomheden

Realkreditinstitutterne har i dag et generelt fradrag for kurstab ved udstedelse af blåstemplede obligationer i danske kroner. Denne adgang videreføres ikke fuldt ud med forslaget.

Det er væsentligt for Realkreditrådet, at den indskrænkning af realkreditinstitutternes fradragsret, som forslaget til ny § 7, stk. 3 og 4, i kursgevinstloven indebærer, fortsat giver mulighed for at foretage fradrag for kurstab på samtlige de obligationsudstedelser, der foretages med relation til udlånsvirksomheden. Det vil sige obligationsudstedelser i form af SDO'er, SDRO'er og realkreditobligationer, som anvendes til udlån mod pant i fast ejendom eller mod offentlig garanti samt seniorgæld (placeret i tilladte aktiver), der anvendes som ekstra sikkerhed for de udstedte SDO'er eller SDRO'er.

Hvis der ikke er adgang til fradrag for emissionskurstab på seniorgæld, vil realkreditinstitutterne stå over for en øget skattebetaling, hvilket vil forringe vilkårene for institutternes tilstedeværelse på lånemarkedet. Sammenlignet med selskaber udenfor den finansielle sektor, er det væsentligt at være opmærksom på, at realkreditinstitutterne under den nye SDO-regulering har pligt til at stille ekstra sikkerhed, hvis obligationerne skal opretholde SDO-status i en situation med faldende ejendomspriser og dermed mulig overskridelse af lånegrænserne for den faste ejendom, som ligger til sikkerhed for obligationerne.

Kommentar:

Som det fremgår af bemærkningerne til lovforslaget indebærer forslaget, at den gældende adgang for realkreditinstitutter m.v. til generelt at fradrage kurstab på obligationsudstedelser ikke videreføres.

Efter forslaget er der alene fradrag for kurstab på lån, der optages med sikkerhed i fast ejendom, skibe eller garanti fra offentlige myndigheder og på obligationer eller værdipapirer, som udstedes til finansiering af lån ydet med sikkerhed i fast ejendom, skibe eller garanti fra en offentlig myndighed. For så vidt angår baggrunden for, at forslaget er udformet således, henvises til svaret på spørgsmål 13.

Efter forslaget er der således ikke fradrag for kurstab på lån, der optages til brug for at stille supplerende sikkerhed (seniorgæld). Dette gælder uanset placeringen. Det bemærkes i denne forbindelse, at de foreslåede regler omfatter såvel SDO'er som andre obligationer.

Fradrag for tab på lån og obligationer

For at opnå fradrag for tab på lån med pant i fast ejendom, skibe eller garanti fra offentlige myndigheder, skal der på det tidspunkt, hvor lånet optages være fuld sikkerhed i de nævnte aktiver, jf. bemærkningerne til lovforslagets § 11, nr. 1.

Realkreditrådet anmoder om præcisering af, at der også kan opnås fradrag i de situationer, hvor der er stillet midlertidige garantier for lån.

Kommentar:

Ses der bort fra obligationer, der udstedes som forhåndsemission eller blokemission, så omfatter forslaget ikke obligationer, der udstedes til finansiering af lån, der ydes med sikkerhed i andre aktiver end fast ejendom, skibe eller garanti fra offentlige myndigheder, jf. bemærkningerne til lovforslagets § 11, nr. 1.

Det vil sige, at forslaget, når der ses bort fra obligationer, der udstedes som forhåndsemission eller blokemission, ikke omfatter obligationer, der udstedes til finansiering af lån, der ydes med sikkerhed i (midlertidige eller permanente) garantier fra andre end offentlige myndigheder.

Efter forslaget til ny § 7, stk. 3 og 4, gives der fradrag for tab på lån, der ydes med sikkerhed i fast ejendom, skibe eller garanti fra offentlige myndigheder, og fradrag for tab på obligationer, som udstedes til finansiering af lån ydet med sikkerhed i fast ejendom, skibe eller garant fra offentlige myndigheder.

Realkreditrådet finder, at aktivklassen som minimum må udvides til også at omfatte udlån til offentlige myndigheder.

Kommentar:

Jeg vil i et ændringsforslag til lovforslagets § 11 foreslå en ændring af nr. 3 i den foreslåede nye § 7, stk. 3, således at der kan foretages fradrag for tab på lån, der optages med sikkerhed i

3) direkte hæftelse eller garanti fra centralregeringer, centralbanker, of-

fentlige enheder, regionale eller lokale myndigheder i et land inden for EU eller EØS.

Stater, regioner, kommuner etc. er ikke skattepligtige, og de har derfor ingen interesse i at få fradrag for kurstab ved optagelse af lån med direkte hæftelse.

Betydningen af bestemmelsen ligger derfor i, at der i medfør af stk. 4 gives fradrag for kurstab på obligationer, som udstedes til finansiering af lån ydet med sikkerhed i direkte hæftelse fra en stat, en region, en kommune etc.

Det vil sige, at et selskab, herunder et pengeinstitut eller et realkreditinstitut m.v., der udsteder obligationer til finansiering af lån ydet med direkte hæftelse fra en stat, en region, en kommune etc. kan få fradrag for kurstab på obligationerne.

Derimod kan et selskab, herunder et pengeinstitut eller et realkreditinstitut m.v., der optager lån mod sikkerhed i en post obligationer udstedt af f.eks. staten, ikke få fradrag for kurstab på lånet, idet staten i dette tilfælde ikke hæfter direkte for det lån, som pengeinstituttet eller realkreditinstituttet optager. Det vil sige, at der, når der ses bort fra obligationer, der udstedes som forhåndsemission eller blokemission, ligesom efter de gældende regler ikke vil være fradrag for kurstab på lån, der ydes med sikkerhed i statsobligationer.

Det fremgår af forslaget til ny § 7, stk. 4, at for at få fradrag for tab på forhåndsemissioner og blokemissioner skal obligationerne anvendes til udlån senest 90 dage efter emissionen.

Realkreditrådet finder, at kravet, om at udlånet skal være på plads inden en nærmere fastlagt tidshorizont, ikke er hensigtsmæssig. Dette gælder ikke mindst i forhold til fastkursaftaler, hvor den nuværende praksis ikke vil kunne videreføres. Der stilles heller ikke sådanne krav i SDO-reguleringen.

Skal der være en nærmere fastlagt tidshorizont, skal denne efter Realkreditrådets opfattelse være betydeligt længere end 90 dage. Realkreditrådet skal i så fald foreslå en tidshorizont på 2 år.

Kommentar:

Det må efter min opfattelse anses for nødvendigt med en nærmere fastlagt tidshorizont, inden for hvilken udlånet skal være på plads. Uden en nærmere fastlagt tidsramme vil der reelt være tale om en ordning, der giver fradrag for kurstab på obligationer eller værdipapirer, uanset om obligationerne anvendes til finansiering af lån mod sikkerhed i fast ejendom, skibe eller garanti fra offentlige myndigheder eller ikke.

Realkreditrådet har ikke givet nogen nærmere begrundelse for, at fristen skal sættes op til 2 år, og jeg kan derfor ikke gå ind for en forlængelse af fristen til 2 år.

Jeg vil dog i erkendelse af, at en frist på 90 dage kan være for kort i et ændringsforslag til lovforslagets § 11 foreslå den nævnte frist på 90 dage forlænget til 6 måneder.”